

Ето единъ документъ въ този смисълъ.

Истамбулъ. Царекитъ вакъфи №-ръ на листа (не се чете).

Преводъ: Въ списъцитъ на вакъфитъ се вижда, че *Рашко Константиновъ* въ село Плаково (Търновски санджакъ) има нива отъ 10 дюлюма въ мѣстность „Стражара“ въ вакъфа на Старата майка султанка съ граници (изброяватъ се). Понеже казаниятъ Рашко е стопанисвалъ нивата законното число години честно и почтенно, има право на собственостъ, за което му се издава настоящата тапия (владало).
Година 1845.

Такъвъ документъ Рашко получилъ и за нива „Край-село“. Съ сжщото съдържание ние прегледахме 5—6 тапии на отдѣлни селяни.

Отъ тия документи се научаваме, че землището е на Старата майка султанка и че плаковчани следъ опредѣленъ брой години, ако сж обработвали редовно даденитъ имъ ниви, получавали право на собственостъ.

Църкви и свещеници въ Плаково.

Следъ като се построило новото село и населението се прибрало въ домоветъ си, първенцитъ замислили за църква. До това време народътъ изпълнявалъ дребни църковни служби въ дома или при черковище, а за важни нѣща отивалъ въ манастира „Св. Илия“.

Преданието твърди, че първи човѣкъ, който се загрижилъ за изграждане на църква, билъ свещеникъ *Нейко*, човѣкъ смѣлъ, буденъ и голѣмъ защитникъ на братята си християни. Потомцитъ на свещеника пазятъ родово предание, споредъ което тѣхниягъ прадѣдо *Нейко* е преселникъ отъ *Киселчово*. За това тѣ посочватъ, че нивитъ на *Нейкова* баща били много на северъ, къмъ Бѣли брѣгъ до Присовската джбравъ, гдето стариятъ Плаковски пжтъ се събиралъ съ Еленския. Синоветъ на *Нейко* запазили тѣзи имоти дълго, та и неговитъ внуци до скоро държали и обработвали казанитъ ниви.

Нейко и баща му останали последни въ загиналото село. Бащата се крилъ изъ горитъ и запазилъ скъпоценноститъ и свещенитъ сждове отъ църквата „Св. Богородица“. Когато се поутихнало, той съ семейството си поискалъ да иде въ новото селище, но намѣрилъ, че мѣстата около Смѣсито на доловетъ, гдето е било по-сухо и по-закрито, били заети, та билъ принуденъ да се настани въ долния край на новото село. Тамъ той избралъ жглово мѣсто между високия дѣсенъ брѣгъ на р. Елишина и кжса долчина, гдето построилъ кжща въ широка градина и дворъ отъ десетъ декара. *Нейко* се ржкоположилъ за свещеникъ въ 1736 г. И отъ тогава се явяватъ въ градинитъ му черковище и гробища. И наистина, днесъ въ сжщото мѣсто надъ рѣката при разкопки се откриватъ гробове и кости.